

Szisztéma

Nem ismerek magamra, rendszeresen leragadok
halálos balesetekről készült fotók előtt,
korábban soha nem tettem ilyet,
a környéken hetente leragad vér az aszfaltra,
közel hajlok a monitorhoz,
a monitor előtt már szemüveges vagyok,
közel kell hajolnom, ezt naponta többször megteszem,
beállítom az automata képlejátszást öt másodpercre,
ezt hetente, meresztem a szemem,
van merszem, merszemem bámulni,
mi maradt emberekből, hol hevernek és milyen cuccaik.

A környéken egy rendőr teszi ugyanezt hivatalból,
ugyanezen az oldalon,
például egy szervezet betiltása okán szervezett
szimpátiatüntetés képeihez hajol közel
egészen más célzattal, naponta vagy hetente,
nekem heti öt perc, neki napi ötszáz is lehet,
képment, nagyít, nyomtat, lefűz,
szövegmentek, nagyítok, nyomtatok, lefűzők,
örülök, hogy egy képen sem ismerek magamra.

A barátom cipőjével kezdődhetett az egész,
ismerős cipőjének a monitoron való merszemezésével,
holttestének takarása alól kilógott az ismerős cipő,
közel hajoltam a monitorhoz,
pedig még nem voltam szemüveges,
merszemeztem a kép legapróbb részleteivel.

Legutóbb szertegurult narancsokat analizáltam,
a holttesttakarók alól még éppen kilátszó
héjrészleteket bámultam közlelől,
az átlagnál hosszabb ideig,
meg-megnyomtam a pauzét,
redőket bámultam és színeket,
narancsredőket és narancsszíneket.

A narancsszínt kivált ember miatt kedvelem,
ahogy az életet is általában kivált emberek miatt kedveljük,
ha olyan van rajtam, a narancsszínről beszélek,

az olyan, mintha velem lenne akkor is, amikor nincs,
belső redők színeit képzelem el,
mintha kifordíthatnám a világot, fonákja lenne a színe,
a szerelem automata képlejatszás ötmásodpercenként.

Egészen más lett véleményem a narancsról,
meg talán több minden másról is,
mióta véletlenül rajtam maradhat a szemüveg.
Például ha szárnyast vágni indulok,
a színek általam konkrétan érzékelhető hordozóit figyelem,
olyan fonákokat és valóságokat tapintok,
amikről a környéken a dolgok nevükön lettek nevezve,
hollandrózsaszín, búzavirágkék, dióbarna, cirmos,
borókaöld, cseresznye, fazékkék, csibesárga,
tollfehér, hamuszürke, halálfekete, vérvörös, dérfekete.

(A hűgysárgáról jut eszembe,
régem beírtam volna egy versbe, hogy régem kakáltam,
mert most fos jön, *ókula*,
a régi kakához meg a szemüveghez az ókula jól jönne,
de mondom, formálódta, se egyik, se másik.
Például a hamismásikat innen már automatikusan elhagyom,
hamismás-honlapot, mélcímet szüntettem.)

A szemüveget, ha már csak akkor veszem észre,
hogyan rajtam maradt,
amikor az állat utolsókat rúgva vágja rá a vért,
egy darabig nem veszem le,
mintha büntetésből hagynám magamra ismert magamon,
egy darabig tévesszen meg a másképp érzékelt tér,
meg amiket az utóbbi időben megélek,
másféle magasságok, mélységek, élességek.

Tamácska, nőkacsám felszisszen,
valahányszor elszakítok mellőle egy tagot,
adott a napi szisztéma.
Ha visszafelé indulok a tiszta holttesttel,
eszembe jut, hogy félek,
kicsúsznak kezemből vergődő állatok, kivált emberek,
szemüveg helyett szélvédőre verődik a vér,
narancsok gurulnak szerteszét,
pedig lehet, csak attól félek,
hogy jönne a környékről az a rendőr, aki boldog,
mert éppen nem képmént, nagyít, nyomtat, lefűz,
s a narancsokat, amiket kezdtem volna bontani,
úgy tapossa, rúgja szanaszét,

hogy cafatuk sem gurulna a nejlakon alá,
apró részlet sem következne, látszana abból,
ami valósággal az utolsó percekben történhetett,
özzel merszemeztünk például,
és színleg sem lenne érdekes, érdemes
szanaszét heverő tagjainkhoz
senkinek közel hajolni.

